

ja lõige laulmise ja hõiokamise läbi kõtis temaale illa meele: „Ja õra püüa mitte pottu teha, ega Jumala kaskude üle astuda.”

Poissid saimad selle peale Raekojasse liisuwõtmissele kutsutud. „Jakob, see ei oleks minule rõõmukas,” oli wana-ema kodu ütelnud, „kui Sina soldatiks minema piatsid; mina tahan õiete palvet teha, et Sina ühe hea liisu mõtab.” Roh, nummer, mida Jakob wõttis, oli üks viimastest, nenda et wabaab-saamiseks lõik lootus oli, ja selliflased kellel wähem õnne olnud, arwasiwad, tema wõits veel ühe lisa-lannu anda. Aga Jakob oli väitsem ja jääi väitsemaks kui teised, ja ütles, tema tahta koju minna, et wanemad ja wana-ema ruttu teada saäsiwad, kuid a temal õnn olnud.

Kui tema viimaks teistega ühes kodusel oli, siis ütles tema tasa Welscher'ile: „Kas ei piats meie poodi minema ja omad lisselimbus õra maakma?” „Halplane”, ütles Welscher, „keegi ei mõtle seal enam nende paari lisselimbu peale; seda ei tunnegi nemad suure unniku juures! Küll nemad silmad teeliwad, kui meie tulessime ja ütlessime, et meie midagi wõtnud; siis saässime ehl viimaks veel Positsei faela peale. Ei, nii rumalad meie ei ole. Miks nemad meile lisselimbusi ei annud? Meil oli ju hea tahtmine neid massja...” Nenda lastis Jakob ennast siis

ta waigistada ja läks teistega ühes koju - poole; aga teistega ühes laulnud ei ole tema sel õhtsal mitte enam. Kodu oli suur rõõm tema õnneliku numre üle; ema pahandas ennast, et Jakob selle juures nii nulber oli ja veike õe kõrvale töötas, kui see tema mütsi wõttis, kenat lisselimpu imels panema ja argest läsis, mis see tuli mässund olla.

Weiles poodis luges tädi Luis'e'go, maja üütreaga, sissemõdetud raha ja torrasdas ülejäänud lisselimbusi ja lintisi. „Meil piats rohkem raha olema ehl rohkem lisselimbusi, Luis,” ütles tema pärast ülelugemist. „Mina olen homikul lised lõid lasti lugenud, ja üks tuli punast lindi puudub minul lo, mina tean, see ei olnud veel sahti leigatud.” Luis ei tahinud sellest ühtigi kuulda ja arwas, sellest ei olla enam õite aru saada nende paljude juures, mis müüdud olla; ta ei olla õnnetus loguni mitte suur, kui ta paar lisselimpu ladunud oleksiwad. Emo, kes ise enam mitte poodi ei tulnud, sai viimaks pahasels ja ütles: „Nenda läheks meie asjatallitus pea nurja, kui nii lerge meelega sahju peale waatessime; pahandaw on see juba iseenesest, kui kõige pääwa muidu tööd teinud oleme. Luis oli wäsinud püstiseismisest kõige pääwa ja paljust lisast ja läraast; tema oli oma tegewuse eest isearanisti liltust ema poolt saada lootnud, selle-